

Jiří Olt

Kamarádi, to je výborná věc

Jiří Olt se narodil 10. 6. 1955. Jeho dětství bylo vcelku šťastné, trávil ho na cestách, které podnikali jeho rodiče kvůli práci. V roce 1968, když mu bylo 13 let, se v srpnu účastnil pionýrského tábora, odkud byl následně odvezen kvůli invazi vojsk Varšavské smlouvy. Od tohoto momentu si začal uvědomovat, že všechno není tak růžové, jak se zdá. Chodil na střední průmyslovou školu, kterou nedokončil. Poté šel na vojnu, tam se ovšem objevily první problémy s režimem a byl propuštěn.

Jeho nespokojenost s komunistickým režimem vyústila v podepsání Charty 77, k níž se dostal prostřednictvím přátel. Po podepsání bydlel v Teplicích, kde byli včetně něj signatáři pouze dva: v místních novinách, Průboji, začaly vycházet osobní údaje o obou chartistech. Toto všechno se dělo za účelem vyprovokovat lidi k udání. Kvůli tomu dostal nemálo výhrůžek. Na základě těchto incidentů se rozhodl Teplice opustit a přestěhovat se do Prahy, kde byl signatářů hojný počet. Známi mu zde pomohli a poskytli mu azyl. Kvůli svému rozhodnutí Chartu podepsat si nemohl najít slušnou práci, po roce hledání se stal umývačem oken. Do roku 1981 spal po podnájmech a všude možně, kde se dalo, nejčastěji to byly sklepy různých lidí. Jednou se dokonce dostal do místnosti, které se přezdívá hrobka, v zimě byl dle jeho slov na stěnách led. Jeho běžný den vypadal tak, že pokud zrovna práci měl, tak do ní šel a zbytek dne trávil buď v hospodě, nebo na bytových přednáškách. Nejvíce svého času trávil v městské knihovně, je totiž milovníkem knih. S kamarády dokonce vydávali vlastní časopis, který se jmenoval Praskající Červánky. Jeho život se nezměnil pouze co se práce týče, režim mu pokazil i rodinné vztahy. Otec ho vyhodil z domu a jeho vlastní strýc na něj donášel tajně policii.

Podepsání Charty s sebou neneslo pouze negativa, přineslo mu to například spoustu nových přátel, osobně se znal s hercem Landovským a párkrát se setkal i s Václavem Havlem. Časem přišly ze strany režimu výhrůžky mířené na jeho rodinu, proto se rozhodl svou aktivitu zmírnit, nikoli však podpis odvolat, protože by si sám sebe přestal vážit. Celkem často se chodil odreagovat na bytové přednášky k panu profesoru Machovcovi a k panu profesoru Fišerovi. Za dob komunismu se mu podařilo dostat se dvakrát do Bulharska a jednou do rumunských hor. S Františkem Skálou jezdili do Bulharska a žili tam, jak popisuje, „přírodní život“: vždy odjeli na měsíc, chytali ryby, jedli slávky; byli hubení, ale naprosto spokojeni. Bral to jako pravou svobodu, nikoli jako útěk ze země.

Jeho 17. listopad byl opravdu zajímavý: měl čerstvě narozeného synka a zrovna pracoval na kostelu Na Slupi. Své manželce v porodnici řekl, že se jede podívat do města a následující tři dny o sobě neslyšeli. Tím dnem tak nějak „proletěl“. Jeho vysněným povoláním byl biolog, ještě za komunistů mu ovšem kamarádi poradili, aby se zkusil přidat ke kameníkům, jednou seknul do kamene a bylo to. Díky tomuto řemeslu se mu splnil jeho dětský sen: bydlet na zámku! Mnohokrát nocoval na různých hradech a zámcích. Nyní už je v důchodu, ale stále pracuje jako technik a kameník na Olšanských hřbitovech.